

Straf, med mindre det Forhold, hvori han har gjort sig skyldig, falder ind under Straffelovens Bestemmelser — nulla poena sine lege.

Hvor vigtigt nu end dette Princip er, og hvor naturligt det er, at det finder sin Udtalelse i en Lovbog, der har sat sig som Opgave at give fuldstændige Regler om Forbrydelser, maa Udvalget dog være enigt med Lovudkastets Motiver i, at det vilde berøbe paa en Misforstaaelse, om man vilde tænke paa at fastholde dette Princip i fuld Almindelighed og saaledes opstille en Regel, der forbød enhver analogisk Anvendelse. Ligesom Ingen kan gjøre Krav paa i Straffeloven at skulle kunne læse sig til, hvilken bestemt Straf der vil ramme hans forbryderiske Færd, for derefter forud at kunne anstille sin Beregning og indrette sit Forhold, men det maa være tilstrækkeligt, at Loven lærer ham, at hans Gjerning vil føre Straf med sig, saaledes kan ei heller Noget stille den Fordring, at Loven skal have forudsæet netop den Maaade, hvorpaa han agter at indlade sig paa et forbryderisk Foretagende, og have givet særlig Regel for et saadant Tilfælde. Og dette gjælder ikke blot, forsaavidt Loven til Veiledning ved Anvendelsen af dens særlige Straffebestemmelser har anset det for rigtigt at forudsikke almindelige Regler og Grundsætninger, der ifølge deres Natur netop alene kunne ramme de store sædvanlige Former og ikke de mangfoldige Afstygninger, hvorunder Brøden kan fremstille sig, men det finder ogsaa sin Anvendelse paa den Deel af Loven, der behandler de enkelte Forbrydelser. Vel vil Loven her ved Ordningen af Stoffet og ved Fastsættelsen af Straffe for de særlige Arter af Forbrydelser meget ofte kunne holde sig til Forbrydelsens for den almindelige Retssbevidsthed tilstrækkelig bekendte Indhold og derfor lade det være nok at nævne Brøden ved dens Navn og dermed overlade til Dommerne i hvert enkelt Tilfælde at afgjøre, om den Tilfaldes Forhold falder ind under dette Begreb og dermed under Straffebudet. Der bliver i saa Fald slet ikke Tale om Analogie, men alene om simpel Anvendelse af Loven. Men omvendt vil det ved mange Arter af Forbrydelse være tilraadeligt, saaledes som da ogsaa Lovudkastet har gjort det, at fremstille de

enkelt Former og Skikkelser, hvorunder Erfaring har lært, at Brøden hyppigen fremstiller sig, og at knytte Straffebestemmelsen til disse. I saadanne Tilfælde vilde det være umuligt at stille den Fordring til Lovgiveren, at han skulde have forudsæet alle de Former, hvorunder Brøden maatte kunne skjule sig. Brøden vexler Skikkelse og Dragt i Livets Mangfoldighed og under dets fremstridende Udvikling, — ganske nye Former for Forbrydelsen kunne fremtræde, men Brøden selv og dens Grundvæsen bliver den samme, og som Loven indeholder den tilstrækkelige Advarsel og Modvægt mod den forbryderiske Attraa, ikke blot naar Gjærningsmanden umiddelbart seer sit Forhold stemplet som Forbrydelse i samme, men ogsaa naar behørig Overveielse maa sige ham, at hans Forhold ganske maa stilles ved Siden af de Handlinger, der i Loven ere betegneede som Forbrydelse, saaledes vilde Retssikkerheden og Retfærdighed være stillede blot for diensthyllig Fare, om Forbryderen skulde kunne erhverve Fritagelse derved, at Loven ikke havde givet særlig Regel netop for det Forhold, hvori han havde gjort sig skyldig — den Form, som han havde udspeculeret for Retstrænkelsen. Det turde derfor være rigtigt, at man i saadanne Tilfælde tilstøder en analogisk Anvendelse af Lovens Regel for de særlig omhandlede Tilfælde, og Udvalget maa derfor billige, at Lovudkastet ikke er blevet staaende ved en Udtalelse af den almindelige Regel, at Ingen kan straffes efter Loven, med mindre han har gjort sig skyldig i et Forhold, der gaar ind under de i samme givne Straffebestemmelser, men har tilføjet en Bestemmelse om, at ogsaa den paadrager sig Strafsansvar, hvis Forhold ganske maa sættes i Klasse med en af de Handlinger, der i Loven ere betegneede som Forbrydelse. Ved denne Begrænsning vil Reglen vistnok komme til at udtrykke netop det, som tilsigtes, at opstille et Værn imod, at Noget vilkaarligt skulde kunne rammes af Straffens ansvar, derved at et Forhold, hvorom Straffeloven tier, skulde af Domstolene kunne belægges med Straf i Medfør af Lovgivningens Mand og Grundsætninger. Det er denne Art af Analogiseren, der bør bortfalde ved Vedtagelsen af en ny almindelig Straffelov.